

2.

Před tím než se z rockera a okrasy tanečních parketů stane menší polovička toho, čemu se říká manželé, následuje takový nic-moc mejdan nazývajícím se svatba. Já, i když bych měl být vlastně již zkušený ženich, jsem byl opět při organizování opomíjen. Já nevím, kolikrát by se musel člověk oženit, aby konečně jeho nastávající uznala, že svatbu bude organizovat ženich a ne ona a rodiče. Dvakrát je, ale jak jsem pochopil, málo. Takže na seznamu hostů nebyla ani jedna dívka, s kterou jsem si v mém minulém životě tolik rozuměl. A to jsem chodil (bez chlubení) se samými hezkými dívkami, které by určitě vzhledem tuto událost reprezentovaly. Zato, jako obvykle, na seznamu byla moje matka, která by se po stránce lingvistické hodila na mejdan maríny, kombinovaný s besídkou dělostřelců. Jako o mé první svatbě nebyl pozván žádný příbuzný z naší – tedy ženichovi – strany. Neexistoval člověk, natož příbuzný, který by vyhovoval mé matce. Ti, co se zkusili lísat do její přízně, nepřežili mozkovou paralýzu. Jediný, kdo udržoval s naší rodinou styk, byl vzdálený příbuzný žijící v Austrálii, a ten s díky pozvání na svatbu odmítl s výmluvou, že si v čas konání obřadu sedne na opuštěnou pláž a matku si poslechne odtamtud.

Z nevěstiny strany jsem měl v hostech chaos. Původně jsem myslel, že na svatbu jde její otec – tedy můj tchán a jeho bratr. A nějakí příbuzní od těchto dvou mužů. Když přijel autobus plný lidí, kterým jsem nerozuměl ani slovo, domníval jsem se, že je to třeba zbloudilý zahraniční zájezd. Autobus zastavil u naší obřadní síně a počali z něj vystupovat členové Sicilské Cosa-nostra. Všichni v černém a většina z nich byli evidentně nájemní zabijáci. Stejně holé lebky, stejné tváře, stejný pohled. Podle Moničina rádoby uklidňujícího vysvětlení to byl ten bratr mého nastávajícího tchána. Záměrně říkám „bratr“ i když mužů bylo mnoho. Bratr sice byli vlastně bratři, ale jelikož dodnes vlastně nevím, kolik jich je, a všichni jsou si neskutečně podobní, nechal bych tento díl příbuzenstva klidně v jednotném čísle. Všichni „bratr“ měli nějaké potomstvo, a to přijelo také. To prý je na východním Slovensku takový zvyk, aby se nikdo z příbuzných neurazil. Alespoň jsem si ujasnil kartografickou situaci této země s jejich folklórem. Má matka patrně pochází z opačného konce – tedy

západního Slovenska, kde je zvykem urazit každého, kdo je v doslechu. Já osobně po tomto zjištění bych dával přednost Slovensku střednímu, které funguje na stejných principech jako Česko. Urazit každého druhého.

Ale nějací kamarádi na naši svatbu přeci jen přišli. Například, Pavel s Romanou, kteří byli také manželé a měli již malé dítě. Sice byli mladší nežli já a Monika, ale se svatbou díky poruše v gumárenském průmyslu nemohli otálet. Ač reklamační technik továrny nechtěl připustit vadu jejich výrobku, oni si byli jisti, že jejich miminko se narodilo díky selhání materiálu oné ochranné gumičky. Měli i fotografii svého syna těsně po porodu, na níž nešlo přehlédnout gumovou čepičku na hlavičce novorozence. Nic to nebylo platné, po dlouhém reklamačním řízení sice gumárenský závod musel uznat vadu svého výrobku, ale zaslání nové ochranné gumičky s omluvným dopisem novorozence zpátky nevrátilo. Pavel chtěl sice v rozhořčení mimino odeslat na reklamační oddělení gumáren, ať si s ním dělají, co chtějí – je to přeci produkt jejich závady, ale znáte ženské. Ač jejich novorozenec byl z praktického hlediska nepoužitelný a džbánek neunesl, přilnula k němu a radši by do gumáren odeslala svého muže, než tu vřeštící a počůravající se potvůrku. Ještě že já měl o mé budoucí ratolesti jasno. Bude to holčička a já se budu plně věnovat její výchově, takže džbánek unese pod mým vedením tak do tří týdnů po porodu. Dokonce i má nastávající se smířila s tím, že by to mohlo být děvčátko a ne dalmatinek. To bylo totiž její první přání, když zjistila, co se přihodilo a že se patrně rozmnoží. Milovala pejsky a dalmatinka si přála již dávno. Zpočátku jsem myslel, že se dočista zbláznila, ale když jsem jí dohonil v konzumaci alkoholu na její úroveň, připadal mi dalmatinek taky jako skvělý nápad. Ráno přišla střízlivost a dalmatinek navždy odešel. Museli jsme se s politováním dohodnout, že ať k jejímu otěhotnění došlo jakkoli, dalmatinek je nereálný. Přihodilo se nám to sice v kempu po bujaré oslavě, ale rozhodně jsme si jisti, že s puntíkatým psem nikdo kemp neobýval. Byl tam jeden pudl, želvička a veverky. Pudly nemá Monika ráda, želvičky jsou pomalé, veverky jsou plaché. A tak jsme došli k uspokojivému výsledku, že dítě bude holčička a bude moje. Celkem jsem s tím souhlasil, ale v mysli jsem si nechával zadní vrátka, kdyby můj potomek měl zrzavý ocásek. Jednou jsem totiž viděl děsně oraženou veverku.

Romana s Pavlem využili naši svatbu jako oslavu na uzavření jedné životní etapy. Etapy kojení. Kojící či těhotná dívka totiž dle pseudovědeckých názorů, jak jsem již předeslal, chlastat nemůže. Vlastně už tento názor začínám chápat. Kdyby se pití alkoholu takto postiženým ženám povolilo a nevymyslely by se ty hlouposti o škodlivosti na budoucí plod, ony díky svým depresivním stavům by vychlastaly celou roční produkci pivovarů a lihovarů během devíti měsíců gravidity. Na nás muže by nezbylo nic, a to by bylo teprve opravdu strašné prožívání této radostné události.

Romana a Pavel se vrhli do jejich nové životní epochy po hlavě...nebo spíš po hubě...a ožrali se v rekordním čase dvanácti minut po mém vyřknutém „ano“. Kamarádi mé ženy byli kultivovanější a ožrali se až v čase pro ožrání určeném. „Bratr“ mého tchána a jejich příbuzní se na svatbě neožrali, ti byli pod vlivem alkoholu již od puberty. Východní Slovensko je totiž oblast, kde je povinný „panáček“ před jídlem na trávení, „panáček“ při jídle na zředění potravy a pár „panáčků“ po jídle na odbourání toho škodlivého a neužitečného v organismu...jídla. Východní slovensko je jediný evropský stát, kde stoprocentní alkohol má oficiálně 117% alkoholu. Šťastná to země. Jeden ze „strýc“ mě táhl ke svému stolu a povídá:

„Idzem si štrngnuť na naši fajtu.“

Nevím, co tím myslel, ale otevřel láhev něčeho, nad čím okamžitě u hrdla vyskočil modrý plamínek a výpary z lahve spálily květinovou výzdobu v okruhu pěti metrů. Molotovův koktejl. Tím asi hrdinní partyzáni likvidovali esesácké tanky typu Tygr. Já, protože bohužel funguji na principu přijímání biologické stravy a né na technologii spalování acetonů jsem musel pozvání odmítnout. Všichni „strýc“ se evidentně naštváli A i když jsem nerozuměl ani slovu, dovtípl jsem se, že asi hlasují o tom, zda budu či nebudu žít. A také jsem pochopil, jak dopadlo hlasování, když si začali vyhrnovat rukávy a do rukou brát nohy od židlí. Již sem se smířoval s tím, že se trinitrotoluenu v lahvi napiji, jim udělám radost a sobě průpal bříska. Náhle se ukázalo, proč jsou naše země nazývány bratrské. Do hloučku „strýc“ vkročila žena jednoho z nich a bylo po hlasování. Všechny „strýc“ přehlasovala a oni byli rádi, že hlasování vůbec přežili. Ano, tady jsem uzřel bratrskost našich států. Jak v mé domovině, v mém životě. Jako by to hlasovala má matka. Tyto dvě ženy se spojit, tak rozhlasují

naše nepřátele na kaši. Ovšem ony se nikdy nespojí. Jsou totiž z různých konců své země a má matka se tedy dle tradic její oblasti nespojí s nikým.

Já jsem pod dohledem Moniky, nyní již oficiálně mé ženy, nepil vůbec. A dobře jsem udělal. Již v první hodině jsem musel své přátele, Pavla s ženou odvézt domů. Tipuji, že Romana nebude příštích padesát let kojít...dřív z ní to, co zvládla vypít za tu chvíli, nevyprchá. Pavel se ukázal jako pravý džentlmen a dostal oltářního slibu „v dobrém i ve zlém“ stoprocentně. Také se ožral jako prase.

Svatba dále pokračovala dle plánu a tradic obou spřátelených zemí. Ožrali se všichni, přesně podle časového harmonogramu a nikdo nedělal ostudu dříve, než bylo naplánováno. Tety ze Slovenska mě měly vesměs rády, protože nepiji, „strýc“ mě rádi vesměs neměli, protože nepiji. Není na světě člověk ten, aby se zavděčil lidem všem. Takže nakonec to byla svatba hezká, na kterou všichni vzpomínali kladně, a každý si tam našel někoho, koho měl nebo neměl rád a mohl o něm vyprávět. Jedinou výjimkou byla má matka...opět neměla ráda všechny. Ovšem, jako žena, potřebuje také uspokojit svoji vyprávěcí potřebu. To odnese můj otec. Ten si sice rozumí skoro s každým, ale po čtyřiceti až padesáti hodinách matčiných názorů jí dá za pravdu a vyřadí získané příbuzné, s kterými si rozuměl, mezi osoby vyškrtnuté a nevhodné.

Ráno jsem se vzbudil vedle mé právoplatné ženy, střízlivý a bez hlavových bolestí. Ležel jsem a jako absolvent průmyslové školy jsem si pro sebe počítal. Teorie mi přinášela depresi. Žena je to pěkná – to nic proti tomu, ale počítejte se mnou:

Rok má 365 dnů...budu-li žít ještě blbých padesát let (a díky tomu, že jsem se odstěhoval od rodičů, to je vcelku reálné), je to 18250 dnů. Je to vůbec možné, abych se střízlivý tolikrát ráno vzbudil a uviděl stejný obličej s láskou? A bez nejmenší chuti alespoň malinkaté vraždičky? A to neberu v úvahu časovou erozi ksichtíku a ostatního příslušenství. Bude v tom asi nějaká finta, jak to ti lidé spolu po letech dělají. Třeba nějaká droga, silně halucinogenní, kterou si po ránu vezmou a vydrží jim až do usnutí. Dneska jsou prášky na všechno. Jedna tabletky po ránu a z megery je vedle na polštáři Pamela Anderson...no taková tabletky asi ještě vymyšlená nebyla, to by se to muselo rovnou vpichovat do žíly, aby to mělo tak silný účinek. Mě se líbí Goldie Hawn, tak počítám, že tak za půl roku si skočím k obvodnímu lékaři,

aby mi ji předeepsal. Teda jestli je to na konkrétní představy...jestli jen na všeobecné, vystačím si s dlouhovlasou blondýnkou, stejně širokou v bocích a hrudní oblasti, s pasem, aby se mi dobře objal palci a ukazováčky na rukou. Prostě běžný představový typ.

Má láska se začala probouzet. Koukla se na mě a povídá:

„Kriste pane, a tohle bude každý ráno...“

Nevím, co tím myslela. Ženy se stejně mají...berou si nás – muže – a tedy žádnou tabletku nepotřebují. Muži se, jak známo, nemění a časem nehnusí. Stáří nám sluší a škoda, že umíráme dřív, než naše polovičky.....

Snažím se tedy moji lásku rozhozenou hormonálními zmatky ve svém organismu uchláholit:

„Neboj, mně se budeš líbit, i když ti naroste břicho jak balón a budeš celá nafouklá a oteklá, než se nám to narodí.“

Asi se moc neuklidnila. Vyskočila z postele a slyším ozvěnu jejího hlasu ze záchodové mísy. Dojdu za dveře hajzlíku a něžně se zeptám:

„Těhotenství miláčku?“

S temnou ozvěnou porcelánové mísy se ozve:

„Néé...manželství hajzle!“

Jdu do kuchyně, udělám si kafe a nenápadně do něj přiliji trošku rumu. Jen tak do půlky hrnečku, kvůli tlaku. Mám od malička nízký tlak a málo srdečních tepů. Rum používám jako takový kardiostimulátor a proti zdravotním pomůckám nemůže nikdo nic namítat. Brát mi po ráno rum, to je jako ukrást invalidovi kolečkové křeslo. Žena přichází z ranního odblivňování a asi to bylo opravdu náročné...rum necítí. Patrně jí při naklánění hlavy k míse vypadly z hlavy čichové buňky.

„Ty sis udělal kafe a mně nic?“vybafne na mě. Sáhne po mém léku a začne si ho vlévat do krčku. Kardiostimulátor je v hajzlu...jdu si udělat nový, silnější a léčivější. Bůh ví, že ho potřebuji. Jsem novomanžel a mám vyzařovat lásku a štěstí. Abych něco vyzařoval, musím něco spalovat. Dělán si kardiostimulátor o polovinu silnější než ten předešlý a nesu si ho k novomanželce. Ona ladným pohybem ruky vezme svůj – můj prázdný hrníček a prohodí ho s mým novým plným hrníčkem. A šup s tím do hrdélka. Začíná ve mně vařit krev i bez léku. Situace začíná být bezvýchodná. Když přiznám že v kafičku je rumíček, našťve se, že chlastám...když to nepřiznám, chlastá nevědomky ona, a nakonec se nám – jestli lékaři mají pravdu –

narodí holčička s IQ dalmatinka. Dělán si poslední kafe a více-méně zalévám vše jen horkým rumem. Taky chci být šťastný a veselý první den společného života. Ale pán bůh není na mé straně. I poslední léčivo končí v bříšku mé milované. A ona evidentně září štěstím. Vstane a domotá se do ložnice. Po cestě si prozpěvuje a já zjišťuji, že jsou věci, které mi před obřadem zatajila. Jestli si bude pozpěvovat častěji, IQ dalmatinka čeká i mě. Zpívá vyloženě s nadšením a nahlas. Nevím, jestli to je lidovka nebo heavy metal, ale nechává to nesmazatelný otisk v mé šedé kůře mozkové. Mám stoprocentní jistotu, že naše budoucí holčička nebude zpěvačka. Já svoje hlasové schopnosti znám, a nyní bohužel i hlasový rozsah mé nejmilovanější. Geneticky by se nám mohla narodit rocková hvězda možná jen s přispěním nějaké té veverka. V ložnici padne má láska do postele a usíná. Tak to by bylo. První den manželství jsem celkem úspěšně zvládl. Ožral jsem těhotnou novomanželku a nastolil rodinou pohodu. Kardiostimulátor již ani nevařím a piji jej přímo z lahve. A tělo zásobeno vitamíny usíná po nervovém vypětí. A je vidět že vhodná výživa působí opravdu blahodárně na moji psychiku, protože přichází opravdu krásný sen. Má milovaná mě v něm přichází vzbudit. Má na sobě takovou tu malilinkatou zástěrku s krajlíčky a v ruce tácek s hrníčkem plným horkého grogu. Nevím, čím se těšit dříve...snídání až do postele, nebo tou zástěrkou pod kterou již není nic. Přisedne, pohladí mě po vlasech a povídá:

„Miláčku, určitě bys nechtěl, abych se ti v domácnosti udřela k smrti. A tak bychom dnes mohli přijmout nějakou hospodyní. Myslíš, že bude lepší tahle osmnáctiletá blondýnka, nebo ta sice o rok starší, ale s větším poprsím zrzka?“ A ukazuje mi fotografie dvou děvčat. A já v dobrém rozmaru, veden snahou utužovat náš svazek manželský rozhodují:

„Lásko, víš že paní domu jsi ode dneška ty...máš volnou ruku ve výběru, ale dle mého bych si ponechal obě, aby domácnost vzkvétala.“

Žena radostně zatleská ručičkama a lžičkou mi začne pomalu dávat do úst teplý grog. Já spokojen sám se sebou mohu klidně po snídání opět usnout, vědom si, že o domácnost jsem se již postaral...možná kdyby se práce vršila, bych uvažoval o nějaké pracovitě orientálce. Myslím, že odborně se jim říká gejša...

Budí mě nějaké strašlivé kvílení. Nikdy jsem netušil, že je možné, aby v obývacím pokoji panelového domu mohl startovat raketoplán. Otevírám oči a je to ještě horší. Do obýváku vchází má žena a někdo mi ji stoprocentně musel vyměnit. Místo minizástěrky má džíny a svetr, tácek s grogem také nikde. V rukou má rouru od vysavače a šmejdí s ní po koberci. Bolí mě hlava.

„Nech toho!“ zakřičím ve snaze přervat tu potvoru. Myslím tím vysavač....

Má drahá polovička vypne kvílení a úplně jiným hlasem, než ve snu zavelí:

„Samo se to neudělá...vstávej a vynes koš!“

Jsem ještě rozhozený z těch krásných představ, a tak mi mimovolně uklouzne:

„Od toho snad máme gejšu...né?!“

I kdybychom gejšu doma měli, byla by mi na nic. Neměl jsem mé drahé polovičce v tom snu nechávat v rukou velení nad domácností. Celá zrudne a vykřikne:

„Tak gejši se ti zachtělo!“

A při tom zapne znovu vysavač a ožene se řvoucí trubicí po mně. Bohužel tak nešťastně, že výrobek renomované kapitalistické firmy se dostává do blízkosti mých slipů. Když jsme přístroj kupovali, dali jsme se zlákat televizní reklamou, v které bez problémů sací síla toho prevíta udržela ve vzduchu přicuclou bowlingovou kouli. Spodní prádlo, které jako drtivá většina mužů nemám rád nové, ale pěkně nošené, okamžitě zmizelo v rouře, a i když jsem podle mého názoru opravdový chlap...nemůžu se srovnávat s bowlingovými koulemi. Má žena sice zareagovala skoro okamžitě a vypnula přístroj takřka ihned, ale i ta malinkatá prodleva byla provázena hroznou bolestí a způsobila u mě celoživotní nenávist k vysavačům. Když jsem se od toho hajzla odcucl, zmizel jsem v koupelně a pod studenou sprchou kontroloval škody. Musím zhodnotit kladně spojení mých tělesných dílů a nebýt slz bolesti, mohl jsem se vlastně i radovat. Až na změnu barvy na modrozelenou vše ve správném počtu i tvaru.

„Nepotřebuješ něco?!“ Ozvalo se za dveřmi.

No...ted' by místo gejši byl spíš na místě eskymák s kbelíkem ledu. Se slzami v očích dostanu odvalu na odmítnutí.

„Právě si zničila důkaz otcovství a já si můžu klidně celou vejplatu prochlorat!“ vykřiknu a zesílím proud ledové vody. objevuje se další

barva – žlutooranžová – a Velikonoce jsou ještě daleko. Náležitě ochlazen si oblékám široké a volné trenýrky a vycházím z koupelny.

„Jako že se to vcuclo?!“ Začíná panikařit má milovaná.

„Jó, tak dlouho jsi přeháněla uklízací mánii, až si vysála to nejdůležitější v našem vztahu!“ Přilévám olej do ohně, aby tento zážitek zůstal vrytý do paměti mé ženy a už v životě nechtěla používat domácí spotřebiče v mé přítomnosti. Musí si uvědomit, že byt je členěn tak, že umožňuje klidné a spokojené manželství bez ohrožení zdraví zúčastněných. Kuchyně a spíž jsou její doména, a vycházet z těchto prostor by zkušená manželka měla jen s hotovým vonícím výrobkem v rukou. Obývací je taková centrála všeho dění v bytě a gauč je vlastně pilotní křeslo určené organizátorovi – muži. Udržet vyvážený stav dění mu pomáhají takové regulační prvky jako je přepínač televizních programů, ovladač sterea, DVD, videa a takzvaných podprvků, jako je otvírák na pivo, vývrtka, popelník a zapalovač. Žena má samozřejmě možnost vcházet do pilotní kabiny, ovšem jen jako stevardka nebo úklidová četa. Samozřejmě úklid se provádí mimo provoz – tedy mezi třetí a pátou ráno – a s nejvyšší opatrností k prvkům, podprvkům a obsluze. Hrubá chyba, co se právě přihodila v našem soužití je toho důkazem. Dovedete si představit, že do kabiny Boeingu při přeletu New Yorku se vřítí uklízečka s vysavačem a vcucne pilotovi mužství? I když bůh ví, jak to bylo s těmi zřícenými dvojčaty. Ona nezodpovědná ženská kolikrát může napáchat větší škody nežli banda teroristů.

Ale už jsem nechtěl více moji lásku napínat, vím, že její štěstí leží v mých rukou, i když momentálně silně podchlazené v barvách Sparty.

„Neboj, není to tak hrozné“ dávám situaci do pořádku.

„Vše je na svém místě a ač barevně nesladěno, funkční.“

Ona se na mě podívá a místo očekávané omluvy slyším:

„Tak to je jediná fungující věc na tobě. Když si teď zaběhneš na pohotovost, můžou vzít ty tvoje omalovánky a voperovat ti je do hlavy. Já získám inteligentního muže a ty barevnou představivost. Tak neseď a utíkej, lásko!“

Mám rád humor. Ale inteligentní humor. Obléknu si bundu a jdu. Né na pohotovost. Jdu do hospody, kde sedí povětšinou muži a zasmějí se opravdu od srdce, aniž by je někdo nutil přeoperovávat si příslušenství.

Mám rád inteligentní humor. Co inteligentní...vědecký. Třeba tento vtíp z oboru genetického inženýrství je přímo k popukání:

„- Víte proč mají ženy menší chodidla než muži?

- Aby se dostali blíž k umývacímu dřezu!“

A nechci sice ženy hanit, ale víte, jak zareagovala má milovaná, když jsem jí tento vtíp vyprávěl? Nesmála se a plácla:

„A víš, proč bys měl už vypadnout do práce?

- Abyš vydělal co nejdřív na myčku!“

Myčka stojí deset tisíc...to je fakt blbá sranda!